

kan bringe i det hele, kunne vi ikke sige noget bestemt om; der er dog vist ikke Udsigt til, at den bringer meget store Udgifter for det kommende Finansaar.

Alt i alt tror jeg, at det er en forsvarlig Finanslov, som Regeringen her møder med for dette Ting. Hvis man ser fremad, ser man jo ganske sikkert bestandig ny Udgifter marchere op. Jeg har nævnet Statskassens Forpligtelser i Henhold til Tiendeloven; jeg nævner endvidere en Lov, som Regeringen haaber at faa vedtaget, Loven om Tilskud til Tuberkulosepatienters Ophold paa Sanatorier og Sygehuse. Vi vide, at Spørgsmaalet om Kristiansborg Slots Opbyggelse vil være nær forestaaende; Københavns Personbane-gaard vil i en Række af Aar trække Penge ud af Statskassen, uden at der kommer noget til Vederlag. De 15 Mill. Kr., vi til Gengæld skulle have fra Københavns Kommune, komme jo først langt senere ind, de begynde først at komme, naar de paagældende Arealer blive stillede til Kommunens Raadighed, og saa komme de langsomt, med 1 Mill. Kr. om Aaret i Løbet af 15 Aar. — Vi have en Banekommission, som sidder og arbejder paa Spørgsmaalet om, hvilke Baner der skal bygges i det kommende Tiaar. Nu er jo Loven af 1894 udløben, og det Spørgsmaal er da saa kommet op. Vi kunne saaledes vente, at der fra den Kommission vil komme Forslag om Bygning af ny Baner, som ville kræve ret betydelige Udgifter. Jeg vil dog haabe, at den nedsatte Kommission ikke stiller alt for vidtgaende Fordringer. Det er naturligvis ikke min Mening, at vi ikke have Raad til at række en hjælpende Haand, hvor det gælder at drage ind i Trafikken en Egn, som har ligget afsides og uden Forbindelse med Omverdenen — det ruinerer ingen Stat —, men jeg vil dog gerne advare imod de alt for store Millionforetagender. Selv om Pengene endnu i de kommende Aar ville komme ind i forøget Maal, kunne vi se, at der bestandig vil være Bud efter dem. At baade Indtægter og Udgifter vokse paa den aarlige Finanslov, er jo imidlertid kun det rigtige og det normale, det er kun et Udtryk for, at vort Land er et Land i Vækst. Det vilde være trist, hvis vi vare nødte til at holde Udgifterne nede paa det samme; det vilde være Tegn paa, at vi ikke formaede at løse de Opgaver, som Tiden bød os.

Jeg tror, at Stillingen er saaledes, at vi kunne se Fremtiden fortrøstningsfuldt

i Møde, naar vi føre en forstandig Økonomi. Den fornuftige Privatøkonom er den, som fører jævn Sparsommelighed til daglig, for saa, naar et større Arbejde skal gøres, en Grundforbedring gennemføres eller en ny Bygning bygges, at være i Stand til at have Midler til at gøre det, og gøre det godt og solidt, naar han gør det. Det glædede mig forleden Dag, da jeg tilfældigvis overværede en Forhandling her i dette Ting, at høre det ærede 11te kongevalgte Medlem (Estrup) sige, at naar man tog en Opgave op — det var Tuberkuloselovene, der var for — skulde man gøre det saaledes, at man løste Spørgsmaalet til Bunds. Det forekommer mig, at dette er det rette Synspunkt, saaledes gør den fornuftige Privatøkonom, og den fornuftige Statsøkonom er ikke væsentlig forskellig, fra ham. Han tillader ikke, at man lader Indtægterne smuldre hen, uden at de føles noget Sted, og uden at de gøre nævneværdig Nytte. Han gennemfører, saa vidt det er gørligt, i det daglige Statsliv en fornuftig Sparsommelighed for saa at staa rustet til, naar de betydelige Opgaver komme, at kunne løse dem, og ikke blot løse dem, men løse dem til Bunds, saaledes at de virkelig gøre nogen Gavn, og det virkelig føles, at der er sket noget nyttigt. Saaledes tror jeg, at den finansielle Stilling er i vort Land i Øjeblikket, og, som sagt: den Finanslov, Regeringen her møder med, vedtagen af Folketinget, er, tror jeg, en forsvarlig Finanslov, og jeg skal paa Regeringens Vegne have den Ære at anbefale den til uforandret Vedtagelse i dette Ting.

Krigs- og Marineministeren (J. C. Christensen): Jeg ønsker som Fagminister at gøre nogle Bemærkninger angaaende tre Bevillinger, som ere komne ind paa Finanslovforslaget nede i det andet Ting ved tredje Behandling, og jeg skal fatte mig i Korthed derom.

Den første af disse er en Bevilling til to Direktører eller komitterede i de militære Ministerier. Da jeg overtog disse to Ministerier, stod det mig klart, at det vilde være nødvendigt for mig som civil Mand at skaffe mig Hjælp i saadanne to Direktører, som vare kendte med Forholdene i begge Værn. Det vilde være nødvendigt ogsaa af den Grund, at det ikke vilde være heldigt for mig at skulle fordybe mig i alle de daglige løbende Forretninger i begge disse to omfattende Ministerier; thi derved vilde jeg let i Tidens Løb miste Overblikket over Forretningerne og let komme til